

er i Virkeligheden den Farlige; han er Fristeren, medens den, som drikker Brændevinen, er den Fristede; men den, fra hvem Forargelsen eller Fristelsen kommer, bør straffes haardest, navnlig i de Forhold, hvorom her er Tale. Naar det ærede Medlem meente, at det ikke kan forsvares at dictere Straf af en $\frac{1}{4}$ Maanedes Hyre for den, som uden Tilladelse førte sit Tøi eller den væsentligste Deel af samme fradørde, kan jeg heller ikke være enig med ham deri. Det tager til visse Tider af Aaret og paa visse Steder i høi Grad Overhaand, at Skibsfolk rømme bort, hvorved de ikke blot udsætte Skipperne, Kædere og Besfragtere for pecuniære Tab, men der kan ogsaa flyde langt større Uleilighed deraf. Det vilde derfor være af stor Bigtighed at forhindre saadanne Rømninger, men ved Straf komnier man i Virkeligheden ikke ret langt. Deslige Forhold paa-tales kun efter Privates Begjæring, men naar Skibet kommer hjem, er der gaaet et halvt, et heelt, ja maastee flere Aar, og der er da ikke nogen stor Tilbøielighed til at rippe op i saadanne Sager, hvortil kommer, at den Paagjældende, som er rømt bort, sjelden er saa godmodig at indfinde sig paa Stedet, hvorfra Skibet er gaaet ud, til den Tid, da det kommer hjem. Practisk kommer man altsaa sjelden til at forfølge Sagen, og de Midler bør man derfor have et vagtsomt Øie med, hvorved man kan forebygge Rømning i Udlandet. Her-til høre to Ting: for det Første, at der ikke udbetales Mandskabet hele dets tilgodehavende Hyre, og for det Andet, at der holdes Control med, at det ikke fører sit Tøi iland. Giver man Tilladelsen for Mandskabet til, uden Skipperes Samtykke, at føre en væsentlig Deel af Tøiet iland, letter man derved i høi Grad Rømning, og derfor er det naturligt, at det Forbud gjøres, som indeholdes i § 5 under Nr. 5. — Det samme ærede Medlem gjorde ogsaa en Udsættelse ved § 24. Han anførte, at det ikke var heldigt, at den Paagjældende først efter 2 Aars Forløb er berettiget til at forlade det Skib, hvormed han blev forhyret; men i den Henseende skal jeg minde om, hvorledes Forholdet er nu. Det er saaledes, at naar Skibsfolkene ikke ere forhyrede paa bestemt Tid eller for en bestemt

Reise, men, som Forholdet er i 9 af 10, ja, maastee i 99 af 100 Tilfælde, fra Afgangstidet til en bestemt Havn og videre, ere ikke berettigede til at forlade Skibet, før det kommer hjem, om det endog varer 3, 4 à 5 Aar. Det er for at faae denne Haardhed og Ubillighed afhjulpen, at der er givet positive Bestemmelser paa et Sted, hvor de i Virkeligheden mangle. — Ved § 24 skal jeg forøvrigt gjøre en anden Bemærkning, nemlig den, at man i Landsstinget har gjort en Forandring deri, som forekommer mig at beroe paa en mindre klar Opfattelse af Forholdene. Det hed nemlig i det oprindelige Lovudkast: „Skibsfolk, som ere forhyrede for en bestemt Reise, skulle være pligtige til at følge det Skib, til hvis Tjeneste de ere hyrede, skjøndt dets Fart under Reisen bliver forandret og forlænget“; dernæst kommer Bestemmelsen om, at naar 2 Aar ere forløbne, uden at Skibet er kommet tilbage til Forhyringsstedet, kunne de forlade det, og i Slutningen af det første Stykke føies der til: „Dige Ret til at forlade Skibet efter 2 Aars Forløb tilkommer Skibsfolk, som ere forhyrede for en ikke bestemt Reise.“

Man har nu i Landsstinget meent at kunne slaae disse Regler sammen, og ikke behøve at skjelne mellem de Skibsfolk, som ere forhyrede for en bestemt Reise, og dem, som ikke ere forhyrede for en bestemt Reise, men jeg troer ikke, at denne Sammenslaaen er heldig; thi den første Regel, som gives i det oprindelige Udkast § 23, og i det nu foreliggende Lovudkast § 24, passer ikke med Hensyn til Skibsfolk, som ere forhyrede for en ikke bestemt Reise. Den Regel, som gives i Begyndelsen af den oprindelige § 23, handler om, at Skibsfolk ere forpligtede til ikke at forlade det Skib, i hvis Tjeneste de ere forhyrede, uagtet de ere forhyrede for en bestemt Reise, og uagtet denne forandres; men derimod behøver man ikke at bestemme, at Skibsfolk, som ere forhyrede for en bestemt Tid, men ikke for en bestemt Reise, skulle følge Skibet, uagtet der gjøres Forandring med Hensyn til Reisen; thi det følger ligesvem af den Maade, hvorpaa de ere forhyrede. Der stæer ingen reel Skade ved den Maade, hvorpaa Paragraphen paa det andet Sted er bleven affattet, men jeg troer dog, at